

DE INTERNATIONALE BESTSELLER

KAREN SWAN

DE GRIEKSE ONTSNAPPING

Een zomers mysterie op een
prachtig Grieks eiland

YANDEL

ROMAN

1

New York, begin juli 2018, twee weken eerder

‘Oké, geen paniek,’ zei Xan, die aan de andere kant van het bureau opstond van zijn stoel en paniekerig met zijn armen zwaaide. ‘Maar ik heb dertig pinguïns nodig voor een chic feest in East Hampton. Nu.’ Hij vouwde zijn handen ineen en wees naar hen beiden. ‘Go!’

‘Ik ben dól op pinguïns!’ verzuchtte Poppy. Ze draaide heen en weer op haar stoel, haar lange benen voor zich uitgestrekt, terwijl ze van een groen sapje dronk.

Chloe legde haar kin in haar hand. ‘Wat moeten pinguïns op een feest? Of is dat een rare vraag?’

‘Serieus?’ zei Poppy met een stalen gezicht. ‘Dat je dat überhaupt moet vragen.’

Xan liep om zijn bureau heen en ging op de stapel papierwerk tussen de bureaus van de twee meiden zitten. ‘De cliënt wil dat ze zich onder de gasten mengen.’

‘Onder de gasten. Juist.’ Poppy knikte alsof het volkomen logisch was om zo de sfeer te verhogen. Pinguïns waren tenslotte sociale wezens. Ze tikte op haar toetsenbord om een e-mail af te maken en slaakte een diepe zucht. ‘Nou ja, zolang ze de drankjes maar niet hoeven te serveren. Dat zou pas écht te veel gevraagd zijn.’

Chloe grinnikte. God, ze genoot van haar werk en het feit dat zoiets hoorde bij een doodnormale kantoordag. ‘Hoe laat begint dat feest?’

Xan trok een grimas. ‘Over twee uur.’

‘Oké,’ zei Chloe langzaam; het was van hier drie uur rijden naar de Hamptons, en dan nam ze nog niet eens in aanmerking dat het laat op de vrijdagmiddag was en dat een groot deel van Manhattan ernaartoe ging. ‘Dus dat wordt een helikopter.’

Xan haalde zijn schouders op. ‘Desnoods regel ik een straaljager – heb je die vrouw ooit gesproken?’ Chloe schudde haar hoofd. ‘Vergeleken met haar is Melania nog bescheiden.’

Poppy schaterde. Ze had zo’n Julia Roberts-achtige mond die tot voorbij haar ooghoeken kwam als ze lachte – en dat deed ze veel. Ze was een merkwaardige combinatie van extremen: ze had een superslank en lang lichaam, maar met grote ogen en pluizig babyblond haar. Ze behoorde tot de top van het team, maar dat straalde ze niet uit – iemand die van de straat binnen zou lopen, kon haar zo aanzien voor een stagiaire.

‘Ik heb net een optie genomen op de Augusta Grand op TSS Heliport. Die zal wel groot genoeg zijn voor dertig pinguïns, toch?’ peinsde Xan hardop.

Poppy’s ogen twinkelden. ‘O, dat is een intrigerende rekenopgave! Hoeveel pinguïns passen er in een Augusta Grand? Wat is de kubieke inhoud van een gemiddelde pinguïn eigenlijk?’ vroeg ze met een serieus gezicht aan Chloe.

Chloe ging achteroverzitten en draaide ook op haar stoel heen en weer. Ze brachten veel van hun dagen zo door. ‘Hangt ervan af, Pops. Hebben we het over keizerpinguïns of een Antarctische huis-tuin-en-keukenversie? Het is appels met peren vergelijken.’

‘*Apples and pears? Stairs?*’ Haar stem was geaffecteerd en haar woorden klonken te goed gearticuleerd om het Cockneyaccent overtuigend na te doen, en ook met de simpele tuinbroek waar ze haar ranke lijf in had gehuld hield ze niemand voor de gek: Poppy Langham was de dochter van een burggraaf. De helft van alle schapen in Shropshire graasde op het land van haar familie.

‘Waar hébben jullie het over?’ verzuchtte Xan terwijl zij dubbel lagen van het lachen; soms was het net zo exotisch om de enige Engelsen in het team te zijn als wanneer ze van Mars zouden komen – en net zo leuk.

‘Dat is het *rhyming slang* waar we je laatst over vertelden, weet je nog?’ zei Chloe met een klopje op zijn knie. Als enthousiast anglofiel was Xan vaak verrukt van hun typisch Engelse uitdrukkingen, hoewel het hem zelden lukte om ze zelf correct toe te passen. Hij had onderweg naar een lunch eens tegen hun chef, Jack, gezegd dat zijn nieuwe auto *the bee’s legs* was, waarmee hij natuurlijk *the bee’s knees* bedoelde – oftewel je van het.

Maar vandaag had hij geen tijd voor een les in de finesses van de Engelse taal. ‘En hoe helpt me dat verder met de pinguïns?’

Poppy legde haar voeten op het bureau – ze droeg vandaag rood-wit geblokte Vans – als duidelijk teken dat ze paraat stond. ‘Tja, nou, als het vervoer per heli een half uur duurt, hebben we negentig minuten om een pinguïnkolonie te vinden.’

‘Negentig? Eerder zeventig,’ zei Chloe. ‘Ze moeten ook nog naar de heliport, toch?’ Ze haalde veelbetekenend haar schouders op.

Poppy knikte. ‘Je hebt gelijk. Zeventig minuten. Meer heb je niet.’

‘Nou, al dat rekenwerk is leuk en aardig,’ zei Xan sarcastisch, die Poppy’s sap pakte en de beker leegdronk, waarbij zijn jukbeenderen door het zuigen via het rietje prachtig uitkwamen. ‘Maar de kubieke inhoud van een pinguïn en de inschatting van de duur van het vervoer even daargelaten, kunnen jullie me ook vertellen wáár ik die verrekte vogels kan vinden?’

Het gesprek viel even stil.

‘Hm.’ Poppy zuchtte peinzend en tikte met een vinger tegen haar volle lippen. ‘Ik weet wél waar je ze níét zult aantreffen.’

‘Wat dacht je van de dierentuin?’ opperde Chloe.

‘Topidee,’ oordeelde Poppy, en ze wees met twee wijsvingers

naar Chloe alsof ze een deelnemer aan een spelprogramma was. Ze keek Xan weer aan en voegde er ernstig aan toe: ‘Maar dat kost een hoop papierwerk. Duurt minstens een week.’

‘Oké, dus de dierentuin is geen optie. Dus dan...’

‘Het aquarium?’ stelde Chloe voor.

Hij knikte. ‘Ja, precies. Het aquarium.’

Poppy trok een medelijdend gezicht. ‘Zelfde probleem.’ Ze priemde naar hem met haar afgekloven balpen. ‘Je hebt iemand nodig die ze privé houdt.’

‘Een excentrieke miljardair?’ voerde Chloe aan. ‘Er is er vast wel een die ze als reuzenschaakstukken gebruikt of zo.’

‘Zeker,’ zei Poppy knikkend.

‘Ja, maar wie heeft er een eigen verzameling pinguïns aan de oostelijke zeekust?’ vroeg Xan, die nu toch een beetje in paniek begon te raken. ‘Ik bedoel, ik ken wel wat ornithologen – Bob Truman heeft... uilen en valken? Ook wat adelaars, meen ik.’

‘Trump zal in Mar-a-Lago wel een zwerm flamingo’s hebben die je kunt lenen,’ opperde Chloe.

Xan onderdrukte een huivering. ‘Dat is helemaal in strijd met het kledingvoorschrift. Iedereen komt in het zwart-wit.’

‘O. Balen.’ Ze leunde achterover in haar stoel en draaide met halve cirkels heen en weer, met haar ogen nadenkend op een kleine veerboot gericht die over de East River voer. De zon scheen in een scherpe hoek door de spiegelende wolkenkrabbers omlaag en gaf het groene wateroppervlak een koperachtige tint. Ze pakte haar nieuwe Dior-zonnebril – ze liet er altijd een over de hoek van haar beeldscherm hangen voor het geval dat – en trok vragend haar wenkbrauwen op naar Poppy.

‘Staat je goed,’ zei Poppy goedkeurend. ‘Heeft Charlize Theron die ook niet?’

‘Ja, ik zag hem bij Barneys. Mooi?’

‘Prachtig. Mag ik hem eens op?’

‘Halló? Mijn pinguïns?’ onderbrak Xan hun uitwisseling. ‘Ik

verlies tijd. Hoe ver naar het noorden kun je met een helikopter gaan om op tijd terug te zijn voordat het feest in de Hamptons begint? Maine, of misschien zelfs Quebec?’

‘Misschien wel.’ Poppy bewonderde haar spiegelbeeld in het kleine spiegeltje dat ze met plakgom op een andere hoek van haar beeldscherm had geplakt.

‘Ik bedoel, in Canada is het koud,’ ging hij verder terwijl zij haar lippen tuitte. ‘Ijskoud. Daar hebben ze dan toch pinguïns?’

Poppy schudde meewarig haar hoofd. ‘Pinguïns komen voor op het zuidelijk halfrond. In Canada heb je beren.’

Chloe slaakte een zucht. ‘Had ze maar om béren gevraagd!’

‘Dat zou pas een feest worden om nooit te vergeten... Het zou binnen de kortste keren zwart-wit-met-rood kleuren,’ giechelde Poppy.

Intussen kwam Xan op een idee. ‘Wacht... Nooit met kinderen of dieren werken is het devies, toch? Maar sommige mensen doen dat wel. Het is hun specialisme.’ Zijn gezicht lichtte op. ‘Dus ik heb de naam van een dierentrainer nodig. Iemand uit de filmwereld.’

‘Klinkt goed.’ Poppy knikte en gaf Chloe haar zonnebril terug.

Xan raakte weer helemaal geïnspireerd. ‘O! Was er niet een aantal jaren geleden een film met Jim Carrey waar pinguïns in speelden? O, o! Wat was de titel ook weer?’ vroeg hij, opgetogen met zijn vingers knippend. ‘*Mr. Popper’s Penguins!*’

Poppy maakte een volle draai met haar stoel, waarbij ze haar belachelijk lange benen omhooghield om te voorkomen dat haar voeten over de grond sleepten. ‘Een héérlijke film! Ik heb een aardrijkskunde-excursie gemist om hem te gaan zien. Ik zat toen in de vijfde klas.’

‘Ik heb die hele film gemist, volgens mij.’ Chloe trok haar neus op en draaide ook een keer rond.

‘O schat, het is echt een aanrader.’

‘Oké. Dus ik hoef alleen maar uit te zoeken wie de pinguïns

daarvoor heeft geleverd,' mompelde Xan, die al niet meer op hun hulp rekende en om de bureaus heen liep om achter zijn computer te gaan zitten. 'Misschien is er een contactpersoon voor de oostkust...' Zijn stem verstomde. 'Wat is dit?' Hij las iets op het scherm voordat hij opkeek en Poppy een blik toewierp. 'Heb je me al een nummer gestuurd?'

'O. Ja.' Poppy haalde haar schouders op. 'Die vent is eigenaar van een wildpark in Vermont; hij verhuurt een deel van de dieren voor bepaalde gelegenheden om zijn beschermingsproject te kunnen financieren.'

'Maar... waarom zei je dat niet meteen?' gilte hij bijna. 'Ik heb net tien minuten verspild door met jullie te praten.'

'Niet verspild, Xan. Het gaat om de reis, niet om het doel. Dat weet je toch?' Poppy grijnsde en slaakte een gillette toen er een açaiibes haar kant uit werd gegooid.

Chloe lachte en concentreerde zich weer op haar eigen werk. Als corporate partnerships director hoefde zij zich niet bezig te houden met de buitenissige, bizarre en vaak vreemde verzoeken van hun leden. Het was haar taak aansluiting te zoeken bij ondernemingen met een vergelijkbare clientèle om hoge kortingen of exclusieve toegang voor hun leden te realiseren in een wederzijdse synergie. Invicta was in Europa al de succesvolste conciërge- en lifestyleservice in het luxesegment, en hoewel Amerika een relatief nieuwe markt voor de firma was, groeide de onderneming hier sneller dan waar ook ter wereld. Ze werkte nog maar vijf maanden op het kantoor in New York, maar net als in Londen bracht ze veel tijd brunchend en lunchend door om te netwerken en zo partners aan boord te krijgen, met als gevolg dat ze de stad al beter kende dan veel van zijn geboren en getogen inwoners. Er werd wel gezegd dat het drie winters duurt voordat iemand zich een New Yorker kan noemen, maar ze had haar oren en ogen opengezet en de vinger aan de pols van de stad gehouden, en ze wist precies wat het hart van de

New Yorker sneller liet kloppen – van een nieuwe Soho House-vestiging tot de opening van Ian Schragers nieuwste hotel en het Scandinavische Noma dat voor tweeduizend dollar per persoon een pop-updiner verzorgde in de members-only-club Spring Place. Sinds haar aankomst in februari had ze zich met een ijver voor tien op haar werk gestort en er was geen vijftiensterrenhotelbar waar ze nog geen drankje had gedronken, geen sterrenrestaurant waar ze nog niet had gedineerd. Poppy was naast haar collega ook haar dansvloerpartner, en Chloe begon eraan te wennen dat er een paar ochtenden per week foto's van hen beiden op de societypagina's te vinden waren. Het klonk geweldig – en het wás geweldig – maar haar kijk op luxe was veranderd en nu ze in de bodem van deze stad begon te wortelen, was er niets aantrekkelijker dan het vooruitzicht van een rustig avondje thuis. Voor een voormalig plattelandsmeisje uit Northumberland werd al die overdaad soms weleens te veel.

'Yes!' zei Poppy, die met een triomfantelijk vuistgebaar een telefoongesprek beëindigde.

'Wat is er?'

'Dat was de bevestiging waar ik op wachtte. Alexander krijgt een week lang het exclusieve gebruik van het nieuwe resort van Soneva op de Malediven. Het gaat pas over een maand open en je weet hoezeer hij op zijn privacy gesteld is.'

Dat wist Chloe inderdaad. Poppy was de lifestylemanager voor de vermogendste cliënten; ze had er steeds slechts vijf tegelijk onder haar hoede – voor een lidmaatschapsbijdrage van tweehonderdduizend dollar per jaar kreeg je haar bijna-exclusieve aandacht – en Alexander Subocheva stond bovenaan dit toplistje. Deze oligarch met een wereldwijd imperium in de mijnbouw, elektronica en het hotelwezen leidde een meer dan uitzonderlijk leven. Niets lag buiten zijn bereik. Toen hij met Tom Cruise door het Californische Big Sur wilde motorrijden, had Poppy dat georganiseerd. Toen het enige werk van Leo-

nardo daVinci dat zich nog ergens in privébezit bevond werd geveild, had hij haar erop afgestuurd om het voor hem te kopen zodat hij het boven het bed in zijn privévliegtuig kon hangen. Binnen die context klonk deze vakantie als een heel redelijke wens; hij had ook om een vakantie op de maan kunnen vragen. ‘Super.’

Naast haar tikten Poppy’s vingers op het toetsenbord een verheugde e-mail naar zijn personal assistant.

‘Hoe gaat het trouwens met Pelham? Zijn ze veilig weggekomen?’

Poppy kreunde. ‘Maar nét – niet dat hij dat weet.’ Ze had gisteren het grootste deel van de dag besteed aan het charteren van een volledig bemand jacht om haar lievelingscliënt Pelham, Lord Hungerford, van Belize naar Tulum te brengen nadat zijn chauffeur – op jungletocht – had gebeld dat ze het doelwit van Guatemalaanse bandieten waren en dat ze werden gevolgd. Poppy, die zich de ‘flexibiliteit’ van de officiële instanties daar nog herinnerde van de tijd die ze er in haar tussenjaar had doorgebracht, had hem kalm verzocht om naar de kust te rijden en gezegd dat zij de rest zou afhandelen. Chloe had haar gehoord – het klonk alsof ze iemand de weg naar de plaatselijke kroeg wees. ‘Hij weet niet beter dan dat de reisplannen veranderd zijn vanwege het weerbericht.’ Poppy grijsde. ‘Die arme Pelham.’

Ook Chloe moest lachen. Het was een zinsnede die steeds terugkeerde: ‘Die arme Pelham.’ Na dertig jaar rokkenjagen, gokken en familiegeld verkwisten had hij een soort openbaring gehad nadat zijn vierde vrouw ervandoor ging met zijn stiefzoon uit zijn tweede huwelijk. Het afgelopen jaar had hij grotendeels doorgebracht met pogingen om zijn eerste vrouw, Clarissa, terug te winnen. ‘De liefde van mijn leven en het beste wat me ooit is overkomen, maar ik zag het niet in,’ had hij geklaagd in een telefoongesprek met Poppy. Hij en ‘Rissa’ waren in de loop

der jaren goede vrienden geworden – zij had hem zijn bedrog ‘omwille van de kinderen’ vergeven – maar hoewel zij het prima had gevonden om hun relatie nieuw leven in te blazen, was ze geenszins van plan om er weer een formele draai aan te geven, ondanks Pelhams steeds extravagantere liefdesverklaringen. Hij had verschillende pogingen tot een aanzoek ondernomen, maar die werden steeds gedwarsboomd, niet alleen door Rissa’s volharding maar ook door spelingen van het lot. En nu door Midden-Amerikaanse bandieten.

‘Trouwens, Elle en ik gaan dit weekend naar Montauk. Heb je zin om mee te gaan?’ zei Chloe, die in een brochure over een luxevastgoedproject in de Zwitserse Alpen zat te bladeren. Ze was aan het onderhandelen over een deal die hun leden voorrang bij aankoop gaf en ze had voor volgende week een bespreking over de voorwaarden gepland staan. ‘We nemen de Jitney van negen over zeven vanavond.’

‘Hè, ik zou graag willen, maar ik kan niet.’ Poppy strekte haar armen en benen en gooide haar hoofd achterover, zodat haar lange haar bijna tot op de vloer reikte. ‘Ik moet hier blijven, voor het geval dat. Alexander geeft vanavond zijn grote diner en er mag beslist niets misgaan. Het is allemaal top secret.’

‘Vanwaar al die poppenkast?’ Chloe kon zich het gezamenlijke nettovermogen rond de betreffende eettafel amper voorstellen – misschien ongeveer het bruto binnenlands product van een klein Europees land?

‘Hij is potentiële investeerders voor de hotelketen aan het werven; hij zit er flink over in spanning, dus ik moet ervoor zorgen dat alles perfect verloopt.’

‘En dat is jou wel toevertrouwd.’ Ze wist beter dan wie ook hoeveel moeite Poppy zich had getroost. Als naaste collega had ze alles meegekregen, van het eerste begin tot de uitvoering. Alexanders opdracht was geweest: ‘Iets spectaculairs, iets onvergetelijks. Een manifestatie van mijn unieke visie en baan-

brekende kijk op luxe.’ Dus had Poppy een deftig diner op een ijsberg bedacht.

Het was een enorme uitdaging geweest – door de stevige wind en de kwetsbaarheid van de geschiktste ijsberg voor de gelegenheid was het geen optie om er per helikopter naartoe te vliegen. Poppy had naast de reislogistiek om de uitverkoren gasten naar Groenland te brengen niet alleen de catering geregeld, maar ook dat hun maten waren opgenomen – ongeacht waar ter wereld ze op dat moment waren – voor pakken van rendierhuid die voor hen zouden klaarliggen in het vliegtuig. Na de landing zouden ze met hondensleeën naar het uiteinde van de ijsvlakte worden vervoerd (een punt dat per dag veranderde vanwege het smelten van het ijs), vanwaar een eenheid van ex-Navy SEALs ze naar de ijsberg zou brengen. Daar had een ijskunstenaar de laatste drie dagen gewerkt aan een wenteltrap die ze konden beklimmen om boven door een hele zwik butlers met dienbladen koude wodka te worden begroet. Het was ongelooflijk en absurd. En dus normaal voor een man als Alexander Subocheva.

‘Oké, jammer dat je vanavond niet kan – we gaan naar dat nieuwe steakrestaurant in Amagansett – maar het extra bed blijft vrij als je later toch nog wilt langskomen,’ zei Chloe. Elle had in Montauk een kleine cottage voor de zomer gehuurd, maar Chloe bracht er zoveel weekenden door dat zij bijdroeg aan de huur. Strikt genomen was het een huisje voor twee personen, maar Poppy voelde zich niet te goed om op de kleine slaapbank in de woonkamer te slapen, waar haar blote voeten over de rand van het matras bungelden.

Ze legde de skiresortbrochure neer en pakte haar tas. Het was vrijdag zes uur, dus het was weekend. Tijd om te vertrekken.

‘Hm, zondag is misschien een optie. Hoe laat willen jullie teruggaan?’

‘Pas laat in de avond. Als je de eerste bus neemt...’

Er verscheen een scheve grijns op Poppy's gezicht. 'Het kan ook zijn dat Alexander tegen die tijd terug is. Als hij met de heli naar zijn buitenverblijf vliegt, kan ik misschien een lift van hem krijgen.' Haar telefoon ging. 'Ik app je er nog wel over.' Ze nam op en knipoogde naar Chloe terwijl ze het bodempje water uit haar flesje opdrank. 'Ha, Mike, hoe gaat het? Nog steeds in LA?'

Michael Greenleve, muziekproducer en een echte Londense cockney, leidde nu een luxeleventje in LA. Chloe had het gevoel dat ze Poppy's cliënten ook door en door kende. Omdat ze zo dicht bij elkaar zaten, werden gesprekken zelden privé gevoerd, dus wist Chloe dat Mike van rock hield en niet van reggae, dat hij zijn steak kort gebakken bliefde, alleen Partagas Serie D-sigaren rookte, aan zijn derde huwelijk bezig was, net de nieuwe LaFerrari Spider had besteld, een maîtresse had in zowel Beverly Hills als Hawaï, waar hij veel van zijn muziek produceerde (beide maîtresses wisten van de echtgenote, maar niet van elkaar), en dat hij een high-intensity-interval-trainingsprogramma volgde waardoor hij twee keer op de spoedeisende hulp was beland. En dit wist ze allemaal zonder dat ze ooit een woord met hem had gewisseld.

'Naar San Francisco...' hoorde ze Poppy nog zeggen terwijl ze vertrok. 'In een duikboot... O mijn god, Mike, dat klinkt fantastisch! Ja, natuurlijk kan dat. Wanneer had je in gedachten?'

Montauk, Long Island, de volgende dag

De gloeiende sintels van het strandvuur dwarrelden voor hen door de schemering, waar ze gymnastische sprongetjes maakten en cirkeltjes draaiden. De koele pareltjes condens gleden langs de bierflesjes in hun handen naar beneden. Chloe zat in een lage Adirondack-stoel, haar billen bijna op de vloer, haar

lange blote benen uitgestrekt, haar voeten op de balustrade met uitzicht op de branding erachter, de muziek vanuit de bar op de achtergrond. Ze bestudeerde haar tenen en vroeg zich af of de zachtblauwe nagellak misschien toch de indruk wekte dat ze bevroeringsverschijnselen had, terwijl Elle naast haar bezig was met het bekijken van haar Instagramfeed.

Ze hadden een heerlijke luie dag op het strand achter de rug, hoewel het woord lui hier een heel andere betekenis had dan toen ze nog in Chiswick woonde: in plaats van uitslapen met een kater, een calorierijke brunch en een middag op de bank – of bij mooi weer op een plaid in Dukes Meadows – bestonden haar zaterdagdagen hier uit een wandeling van acht kilometer rond de Point, een pilatesles en een wedstrijdje beachvolleybal. Pas daarna was het geoorloofd de rest van de middag liggend op het zand door te brengen.

Chloe voelde met haar vingers aan de huid rondom haar ogen; die voelde zoutig en schraal aan, ondanks de zonnebrand met factor 30 waarmee ze zich steevast om de anderhalf uur zorgvuldig insmeerde. Maar ja, ze had Keltisch bloed, dat zag je meteen. Haar vader had haar bleke huid met sproetjes altijd omschreven als melk bestrooid met nootmuskaat. Ze had zijn lichte groenbruine ogen geërfd en het dikke kastanjekleurige haar van haar moeder – ze was niet in de wieg gelegd voor vele uren op wit zand; ze was gemaakt voor noordelijke winters en dikke kabeltruien, voor houtvuren en warme chocolademelk.

Elle was daarentegen gemaakt voor dagen als deze – ze was ruim één meter tachtig en van Ghanese afkomst, met een blauwzwarte huid die uitdagend terugglansde naar de zon. Haar benen waren lang en slank, en haar huid was strak en soepel als een trampoline. Voor Chloe voelde het alsof ze naast Naomi Campbell lag. Het enige wat Elle in deze omgeving dwarszat was zand in haar haar – een weelderige afro die gemakkelijk nog eens tien centimeter aan haar lengte toevoegde. Naast haar

leek Chloe nog meer dan anders op een voormalig Engels hockeyminnend schoolmeisje. Elle, een souzangeres met een zoetpittige stem als warme honing met gember, was geboren voor het podium: ze had er de stem en het uiterlijk voor. In de party-scene van Manhattan had ze een soort cultstatus verworven. Ze gaf elk feestje schwing. Ze was altijd de levendigste en opvallendste persoon in de zaal – met wat hulp van een voorliefde voor kleurrijke vintagekleding – en Chloe kon er soms nog niet over uit dat deze paradijsvogel juist haar onder haar vleugels had genomen. Ze hadden elkaar voor het eerst ontmoet in de Strand Book Store op de hoek van East 12th Street en Broadway, waar ze allebei hetzelfde boek wilden pakken waarvan nog maar één exemplaar was. Elle, die haar een seconde voor was, had voorgesteld dat ze het aan haar zou uitlenen en dat ze het naderhand bij een kop koffie zouden kunnen bespreken. Die koffie volgde tien dagen later – ze hadden het verhaal allebei razendsnel uitgelezen – en was naadloos overgegaan in samen eten en daarna dansen in een club in SoHo. Zo was binnen de kortste keren een vriendschap ontstaan. Sindsdien waren ze bijna onafscheidelijk en met Poppy erbij, die zich vaak bij hen voegde, had Chloe het gevoel dat haar nieuwe leven hier volop aan het ontluiken was.

‘Waar wil je gaan eten?’ vroeg Elle, die met haar hoofd achterover tegen de stoel leunde en haar smekend aankeek. Dat deed ze geregeld, want ze kreeg vaak plotseling enorm veel trek; als ze zin had in eten, was het woord ‘nu’ daar altijd stilletjes aan verbonden.

Chloe’s ogen knepen zich nadenkend samen. Zij had altijd trek, niet af en toe. ‘Wat dacht je van een hamburger? Of pizza?’
‘Zoals ik er nu over denk allebei.’

‘Nou, laten we dan naar Navy Beach gaan. Dat is het dichtste bij en we kunnen er vast snel een tafel krijgen.’

‘Klinkt goed.’ Elle trok haar lange benen in en kwam als een

babygiraffe overeind. ‘Ik ga betalen. Het is mijn beurt om te trakteren.’

Ze liep naar binnen, waarbij de bovenkant van haar haardos de deuropening raakte. Chloe keek uit over zee en zag de laatste jachten terugkomen na een dagje op het water. De lichtjes van de jachthaven verderop langs de landtong flonkerden al. Ze volgde de boten met haar ogen, maar nam amper de moeite haar hoofd te bewegen. Ze voelde zich ontspannen en het bier gaf de warme nacht een extra milde roes. Ze wist nu al dat ze vannacht goed zou slapen en ze hoopte dat Elle niet nog wilde gaan stappen, dat ze hun avond lekker loom konden laten eindigen. Stappen betekende nog meer drank, dansen en flirterige smalltalk met naamloze mannen. En hoewel Elle er prima mee kon leven, waren losse contacten een complicatie waar zij niet op zat te wachten. Nog niet. Ze probeerde wel zover te komen, maar ze was er nog niet aan toe. Het was te snel.

Haar mobiel, die naast haar op de plankenvloer lag, ging over. Even kwam ze in de verleiding niet op te nemen. Al helemaal toen ze zag dat het een telefoontje van kantoor was. En juist daarom nam ze uiteindelijk toch op.

‘Hallo?’ zei ze vragend. Ze werd in het weekend nooit vanaf kantoor gebeld.

‘Chloe? Met Jack.’

‘Hoi, Jack!’ Ze kon de verbazing in haar stem niet verbergen. Jack Mortimer was een van de oprichters van het bedrijf, een knappe, lange voormalige kostschooljongen met golvend haar waar zelfs Hugh Grant nog jaloers op zou worden. Hij had voor Cambridge geroeid en was wat haar moeder – die de gave had om mensen accuraat te typeren – ‘een playboy van de oude stempel’ zou noemen, met zijn liefde voor kaartspellen, paarden en vrouwen. Hij stond erom bekend meestal evenwichtig te zijn, maar op het verkeerde moment, op de verkeerde dag, kon hij kortaf, wisselvallig en humeurig zijn: dan sloeg hij soms

zomaar zijn klauwen uit. ‘Wat is er? Is alles in orde?’

‘Niet echt, nee.’ Zo te horen was hij van slag. ‘Oké, waar ben je?’

‘In Montauk.’ Haar ogen vielen weer op de inktzwarte horizon.

‘O, super,’ mompelde hij. ‘Zo ongeveer halverwege richting Londen dus.’

Wat? Dat sloeg natuurlijk nergens op, hoewel het hem duidelijk slecht uitkwam dat ze niet meer in de buurt van East 10th Street zat. Er was iets mis. Ze stond op en leunde tegen de balustrade. De laatste zweem van de dag was amper nog een dunne streep aan de horizon, het donkere doek van de avond daalde neer. Er stak een zeebries op. ‘Jack, wat is er aan de hand? Wat is er mis?’

‘Luister, Chloe, ik heb je nodig in Manhattan.’

‘Oké,’ zei ze langzaam, zich afvragend waarom. ‘Ik kan morgenochtend vroeg meteen vertrekken, maar...’

‘Nee. Nu meteen.’

‘Nú?’ sputterde ze met haar ogen op het flesje bier in haar hand; het was haar derde. Ze was al een klein beetje beneveld. ‘Maar waarom dan? Wat is er gebeurd?’

Er viel een stilte en ze kon hem bijna horen worstelen.

‘Jack?’ Haar hand greep de telefoon steviger vast, haar blik strak gericht op een boot in de verte, vanuit een behoefte aan houvast. Ze voelde de spanning in haar lichaam groeien met elke ademhaling, de angst begon haar als mist te bekruipen.

‘Ik... ik weet niet hoe ik het moet zeggen, Chloe... Er is een ongeluk gebeurd.’

‘Ben je ongedeerd?’

‘Het gaat niet om mij.’ Ze hoorde hem diep ademen. ‘Het gaat om Poppy.’

‘Wát?’ Chloe hapte naar lucht, voelde haar bloed stollen en vergat verder te ademen.

‘Ze is door een auto geschept toen ze vanavond het kantoor verliet. Een of andere godvergeten idioot is de stoep op gejakkerd...’ Hij slikte. ‘De bestuurder is gevlucht. De politie is naar hem op zoek, maar ik heb begrepen dat het zo snel ging dat hij er alweer vandoor was voordat omstanders doorhadden wat er gebeurde.’

Door een auto geschept? Nee. Dit kon niet waar zijn. ‘Denken ze dat het opzet was?’ fluisterde Chloe, die nauwelijks geloofde dat ze deze vraag stelde. Twee minuten geleden was dit nog een gewone zaterdagavond geweest...

‘Nee. Momenteel wijst alles erop dat het een dronken bestuurder was. Die is doorgereden.’

Haar gezicht vertrok. Was dat beter? Was het wel een troost dat het een ongeluk was geweest, toeval, gewoon pech? Een ultiem geval van ‘verkeerde moment, verkeerde plaats’?

‘Maar hoe gaat het met haar? Ik bedoel, ze redt het toch wel?’ Ze zag Elle, die inmiddels terug was en bij hun stoelen stond, vragend kijken bij het horen van Chloe’s dringende toon.

Weer viel er een stilte. ‘We weten nog niets, de artsen willen alleen met haar naaste familie spreken. Maar ik heb wel begrepen dat ze nog steeds bewusteloos is.’

‘Nog steeds? Hoe bedoel je, “nog steeds”?’ Haar stem klonk schril, strak als een snaar.

‘Volgens ooggetuigen is ze op haar hoofd gevallen.’

Chloe hapte weer naar adem. ‘Nee!’

‘Maar de hulpverleners waren er al na een paar minuten. Het komt goed met haar, Chloe,’ zei hij gedecideerd, alsof zijn woorden de doorslag zouden geven. ‘Ze komt hier doorheen. Poppy is sterk.’

Chloe gaf geen antwoord. Hoe sterk moest je zijn om tegen een auto op te kunnen?

Het drong nog niet volledig tot haar door. Ze kon niet goed nadenken. Het leek alsof de aardbodem onder haar was gekanteld

en haar voeten weggleden. ‘Zijn haar ouders al op de hoogte?’

‘Ja. We hebben de eerst mogelijke vlucht voor hen geboekt. Ze komen morgenochtend aan.’

‘Dan haal ik ze wel op van het vliegveld,’ mompelde Chloe, die zich probeerde te herpakken.

‘Dat hoeft niet. Ik heb al toegezegd dat ik dat doe.’

‘Maar ik zal toch wel iets kunnen doen?’

‘Ja, daarom bel ik je. Ik wil graag dat je terugkomt naar Manhattan en dat jij Poppy’s cliënten overneemt.’

Chloe’s mond viel open. ‘Hè? Ik?’

‘Ik weet dat het veel gevraagd is. Het is niet niks. Geloof me, ik weet het.’

‘Maar Jack,’ stamelde ze. Ze probeerde helder na te denken, haar gedachten te ordenen. Waarom dacht hij op zo’n moment aan het werk? ‘Daar ben ik niet geschikt voor. Ik heb de contacten niet, of de knowhow en het talent om met haar cliënten om te gaan.’

‘Kom nou, Chloe, je bent hier echt wel tegen opgewassen. Tom heeft me verteld dat je een tijdje bent ingevallen toen er in Londen een vacature was.’

‘Ja, maar op een heel ander niveau. Dat ging om algemene leden, kaartjes voor een Bieber-concert, een reservering bij het Firehouse. Ik ben geen type voor de grote jongens.’

Weer een korte stilte. ‘Chloe, alsjeblieft. Ik zou niet weten wie ik het anders zou moeten vragen.’

‘En Serena dan?’

Maar alleen al de suggestie voelde als verraad. Het zat niet in Poppy’s aard om een hekel aan mensen te hebben, maar als ze aan iemand een hekel zou hebben, was dat Serena Witney. Op het New Yorkse kantoor was Serena de enige andere lifestylemanager voor vips, maar de twee vrouwen waren totaal verschillend en het was niet toevallig dat hun bureaus ver van elkaar verwijderd stonden. Waar Poppy’s cliënten hechtten

aan de warmte, het bohemienachtige en de luchtigheid die ten grondslag lagen aan haar indrukwekkende professionele kwaliteiten, werd Serena bewonderd om een dienstverlening die beheerst en vormelijk was. Ze was nooit te laat of onvoorbereid, nooit moe en altijd onberispelijk. Ze was trots op de successen van haar eigen cliënten en koesterde zich in hun glans. Daar had Poppy niets op tegen, had ze Chloe vaak verzekerd, tijdens de lunch met een vork in haar sla prikkend, maar ze had er wél bezwaar tegen dat Serena geen teamspeler was, zich weinig bekommerde om junior medewerkers, en steeds haar eigen ego afzette tegen dat van háár. Poppy ging op haar eigen manier om met Serena's koele karakter: door de draak met haar te steken. Toen ze een keer grapte dat Serena dit werk alleen maar deed om een rijke man aan de haak te kunnen slaan, had ze aan haar ogen gezien dat er een kern van waarheid in zat. Dus ze herhaalde het nu telkens wanneer ze de kans kreeg.

‘Serena heeft Lorenzo Gelardi al onder haar hoede,’ zei Jack vermoeid.

‘O. God, ja dat is ook zo.’ Hoe kon ze dat nou vergeten? Lorenzo Gelardi was Serena's lievelingstopman, een erfgenaam van een rederij-imperium dat hij had uitgebouwd tot een mondiale onderneming op logistiek gebied. Het feit dat Subocheva en hij elkaar wel konden schieten – Alexanders echtgenote was ooit verloofd geweest met Lorenzo – had Serena en Poppy alleen nog maar verder uit elkaar gedreven en hun rivaliteit bevorderd. Als de mannen erachter zouden komen dat ze allebei lid waren van dezelfde conciërge- en lifestyleservice, zou dat al erg genoeg zijn. Ze konden niet ook nog eens bij dezelfde lifestyl-manager worden ondergebracht.

‘Dus je snapt wel waarom ik je nodig heb om op de winkel te passen. Je hoeft alleen maar Poppy's lijstje van cliënten over te nemen en ze zolang tevreden te houden. Tot ze beter is. En dat is vast binnen afzienbare tijd.’

‘Natuurlijk.’ Chloe knikte. Ze hoorde zijn optimisme, wilde het zelf ook voelen. Ze zag een hoge golf naar het strand rollen en zich schijnbaar roerloos verheffen om daarna de vergetelheid in te storten. Ze zag het water schuimen voordat het in het zand zakte. Het was ongelooflijk. Poppy... aangereden. Door een dronkenlap. Op een gewone zaterdagavond.

Hij vatte haar zwijgen op als afkeuring. ‘Luister. Ik weet dat ik harteloos overkom met deze focus op het werk terwijl we allemaal over Poppy inzitten. Geloof me, ik ben er kapot van en ik zou de rotzak die haar dit heeft aangedaan wel wat kunnen dóén. Maar ik kán niets doen, en om nou alleen maar te gaan zitten kniezen en de boel te laten verslonzen... Dat zal haar niet helpen en het kan wel zeer nadelig zijn voor de firma – wat ze niet zou willen. Ze weet heel goed dat we haar cliënten niet aan hun lot kunnen overlaten terwijl zij wachten tot ze is hersteld. Ze zijn allemaal dol op haar, natuurlijk, maar laten we wel wizen: als wij in de tussentijd niet inspringen, doet iemand anders dat wel. Hun medeleven zal snel opraken als ze hun luxelevens niet gewoon weer kunnen oppakken.’

‘Jack,’ zei ze zuchtend. ‘Ik begrijp wel wat je zegt, maar er zijn vast anderen die geschikter zijn dan ik. Xan, bijvoorbeeld. Ik ben de nieuwste collega op deze vestiging.’

‘Zeker, maar je hebt over het geheel genomen langer voor de onderneming gewerkt dan de rest. En je voldoet aan het profiel. Poppy’s cliënten horen graag een onkreukbare Engelse stem aan de andere kant van de lijn.’

‘Ja! Omdat ze van adellijken huize is. Dat straalt op hen af. Ik heb een andere achtergrond. Mijn vader is wiskundeleraar.’

‘Luister nou, jij zit naast Poppy, je hoort vaak haar gesprekken, de toon die ze gebruikt, je weet waar ze van houden. Jij kent ze, al weet je dat zelf misschien niet. Echt, er is niemand geschikter dan jij.’ Hij haalde diep adem. ‘Bovendien zou Poppy willen dat jij haar vervangt, dat weet je.’

Chloe sloot haar ogen. Ze wist dat hij daarin gelijk had. Ze probeerde na te denken, zichzelf te hervinden. ‘Is het diner op de ijsberg goed verlopen, weet jij daar iets van?’

‘Ik heb niets gehoord wat wijst op het tegendeel, dus ik neem aan van wel. Subocheva is er bepaald niet de persoon naar om zijn ongenoegen voor zich te houden.’

‘Nou, dat is tenminste iets. Ze heeft weken aan de planning besteed. Wist je dat ze zelfs speciale rendier...’

‘En weer verder, Chloe,’ zei hij kordaat. ‘Dat is oud nieuws. Subocheva kijkt alweer vooruit, dus dat moet jij ook doen. Daarom heb ik je nodig. Je moet inzicht krijgen in zijn wensen en wat hij nodig heeft.’

‘Maar stel dat ik het niet kán, Jack?’ Ze wikkelde zenuwachtig een haarlok om haar vinger. ‘Ik heb Poppy’s connecties en verbeeldingskracht niet.’

‘Met bluf kom je een heel eind. Blijven glimlachen en ja zeggen. Niets is onmogelijk. Overleg met mij of Tom als je vastloopt.’

Alsof ze dat zou doen. ‘Oké dan,’ zei ze, en ze beet nerveus op haar lip.

‘Je hoeft het niet in je eentje te doen, Chloe. Wij zullen je aan alle kanten ondersteunen, maar onthou vooral ook dat je het voor Poppy doet. Dit is voor jou de beste manier om haar te helpen. We zijn allemaal van slag. We weten niet hoe het met haar gaat en wat er precies aan de hand is. We kunnen alleen maar de ballen voor haar in de lucht houden tot ze terugkomt en ons er allemaal van probeert te overtuigen dat ze eigenlijk de dochter van een taxichauffeur uit Peckham is.’

Chloe deed een poging te grinniken, maar de akelige gedachte aan haar levendige vriendin in een ziekenhuisbed met god wist wat voor verwondingen weerhield haar daarvan. ‘Je hebt gelijk. Ik doe het voor Poppy. Ze zou het vreselijk vinden als we haar cliënten zouden teleurstellen. Trouwens, volgens mij...’

Ze fronste nu ze eraan dacht. ‘Volgens mij is Pelhams dochter volgende week jarig. Ik zoek het wel op in het dossier.’

‘Goed idee.’

‘En...’ Ze dacht aan het telefoongesprek dat Poppy voerde toen ze gisteren het kantoor verliet. ‘Ik geloof dat ze voor Mike Greenleve iets met een duikboot aan het regelen was.’

‘Een dúíkboot?’

‘Ja.’

Ze hoorde hem weer zuchten. ‘Oké. Check dat maar, kijk hoever ze al was. Maar dit is goed. Dit is wat ik bedoelde, Chloe. Jij bent de enige die haar kan waarnemen. Je weet meer dan je zelf denkt. Al die flarden en details die voorbij zijn gekomen. Je hoeft alleen maar voort te borduren op de dingen die je hebt gehoord. Je hebt de info al. Kom gauw terug om uit te zoeken waar ze mee bezig was. Ik ben momenteel in Palm Beach – over een uur vlieg ik terug – maar we zien elkaar snel. Hopelijk is er ook gauw een update vanuit het ziekenhuis.’

‘God, dat hoop ik wel,’ zei Chloe vurig. ‘Het is te hopen dat ze snel beter wordt.’

‘Laten wij intussen de schouders eronder zetten,’ zei hij voor hij ophing. Chloe keek naar de telefoon, verwonderd dat hij zojuist in alle ernst dat cliché had gebruikt.

Maar hij had gelijk. Wat moesten ze anders?